

Én vagyok a Légy
aki nem tartozom a legyek közé
aki képpé válik agyadban
ha mások kimondják nevét
én vagyok az erősebb
a mindig áttelelő
szemtelen dongó
decemberi légy“.

Elszállt.
Csak zúgását hallom
aztán azt sem
és úgy rémlik
hogy most
valahol Mandsuriában
pilótájával
lezuhant
egy gépmadár.

Hódmezővásárhely, 1931.

GALYASI MIKLÓS.

A SZINEK ÉNEKE.

Motto: Párisba egyszer beszökött az ős.

Ködöt úsztató, sáppadt délután
Megérkezett az őszi színcsapat,
Szélés puszták mélyén született
Puha melegű, dőlt rendek alatt.

A remegő fák hegyére ült,
Mint vihar-vert, bús madársereg
S megcsendültek a százszerű,
Borzongató őszi énekek.

A Tisza felől éppen emberek jöttek
Rongyosak, szomorúak, éhesek,
Amikor az ének átrezdült a fényen
Mellükre hulló, vén fejük felett.

Megálltak a parton,
Az égre s egymásra néztek dühvel, feketén,
Hirtelen a vízre mutattak, ahol egy halott
Úszott délre ezüst habok tetején.

(Szeged.)

MADÁCHY LÁSZLÓ.